

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR

S prilogo „Domoljub“.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXIII.

V Celovcu, 9. junija 1904.

Štev. 23.

Zopet: Naša sodišča!

Menda jih je malo po Slovenskem in še drugih krajih, da bi jim ne bile znane težavne razmere, v katerih je g. dr. Brejca od prvega dne svojega nastopa v Celovcu do danes; te razmere so vedno neznosnejše. Toda, ko je vrv najbolj napeta, se utruga, in upajmo, da je ta bolezen nasprotnikov slovenstva na Koroškem sploh ter tudi osebnih nasprotnikov dr. Brejca dospela do vrhunca, in bodo njegovi nasprotniki jeli uvidevati svoje brezumno in brezuspešno početje. Ako se kramarice na božjih potih spro in našgo s celo zbirko psolvk, se jim ne more za zlo jemati gledé na njih plitvo omiko in gledé na mali dobiček, ki ga le pri svojem blagu iskati morejo. Čisto naravno je, da se pulijo za kupce in vsaka svoje blago hvale, če je ravno drugo veliko bolje. Ali če se advokati pulijo za zaslužek, obkladajo s psolvkami, ko ima vendar advokat pravico, prištevati se k prvim krogom človeške družbe — to je obžalovanja vredno!

Marsikateremu je še znan dogodek med dr. Brejcem in dr. Lugginom, ko je zadnji na javni obravnavi pred okrajnim sodiščem v Celovcu izjavil, da dr. Brejca s svojim slovenskim jezikom onečašča sodno dvorano. Radi tega razžaljenja, ki je letelo ne samo na dr. Brejca, marveč na cel slovenski narod, je dr. Brejca tožil, a sodišče je — saj se poznamo! — dr. Luggina oprostilo. S tem so menda hoteli dr. Brejca spraviti z bojišča.

Pri celovških kakor pri vseh drugih sodnijah je nebrojno kuratel, koje se izročé odvetnikom; dr. Brejca pa je že blizu eno leto v Celovcu in ni še dobil niti ene kuratele, pač pa je dobil že brez števila „exoffo“ kazenskih zagovorov in ubožnih pravnih zastopstev, ki mu prizadenejo manj ali več stroškov, zaslužka pa prav nič. Vse to pa ni še oplašilo dr. Brejca, da bi omagal in jim prepuštil bojišče. — Ker je končno sodišče samo prišlo do zavesti, da je tako početje nepravilno, in ker je bilo po predpisanem redu prisiljeno, izročilo mu je neki konkurz ter ga imenovalo začasnim upraviteljem. Toda kaj se zgodi! Pri volitvi definitivnega (stalnega) oskrbnika in namestnika ter upniškega odbora je bil dr. Brejca odklonjen in mesto njega izvoljen njegov bivši nasprotnik dr. Luggin in njegov koncipijent dr. Walter, kar so tudi hitro

prinesle širokoustne „Freie Stimmen“ — češ, pa smo ga dali.

To vse pa je seveda delo tukajšnjih advokatov, ki na vse kriplje delajo na to, da bi se dr. Brejcu onemogočil obstanek. To pa se vkljub vsemu naporu njegovih nasprotnikov ne posreči in če več pišejo, bolj delajo reklamo zanj, in stranke prihajajo že iz radovednosti, da bi se seznanile z njim. Kakor rečeno, odklonjen je bil dr. Brejca kot upravitelj — a ne od upnikov — marveč od advokatov, ki zastopajo upnike, in so vzdržajoč dogovorjeni bojkot nadaljevali ter na ta način mislili izpustiti strupeno puščico, ki bi morda dosegla zaželjeni cilj.

A glej čuda! V dr. Lugginu oglasil se je neki častni čut, neka boljša zavest, in — odklonil je on s svojim koncipijentom od svojih tovarišev mu naklonjeno upraviteljstvo konkurza. — Iz tega je sklepali, da se je začelo tem dr. Brejcevim naprotnikom daniti in da so končno vendar dospeli do prepričanja, da je neprimerno za stanovsko čast odvetnikov, tako krčevito bojevati se za košček kruha. Kajti boj, ki so ga celovški advokati napovedali dr. Brejcu, ne velja toliko njegovi osebi kot politični, marveč le kot juristu, ki ga morajo kot takega iz lastnega prepričanja spoštovati proti svoji volji. — Za slovenske stranke pa iz tega zopet sledi jasen nauk: V vseh pravnih zadevah se morajo obračati do slovenskega odvetnika!

Pol milijona kron vsako leto zavrženo.

Veliki listi objavljajo prometne in računске številke naših slavni novih železnic. Stvar je tako zanimiva, da bi bilo škoda, prezirati jo, in sijajno znači popolno nezmožnost tiste gospode, ki pri nas vodi deželno krmilo.

1. Železnica Wolfsberg - Zeltweg - Dravograd - Velenje imela je prometnih dohodkov leta 1903. 607.383 K, stroškov 367.969 K, zaslužila je 234.148 K, obresti od denarja, ki se je zazidal, 609.376 K, primanjkuje toraj 375.228 K.

2. Zilska železnica. Ta železnica je leta 1903. prevozila 75.067 oseb, 28.884 ton (10 kv) blaga. Osebe so plačale 45.429 K, za blago se je plačalo 107.163 K. Vkup torej 152.592 K. Stroškov v prometu 95.020 K. Ostane 61.428 K. Z dohodki

v obrestih vred 62.937 K ostanka. Obresti za investirani kapital 108.016 K. Primanjkuje 45.078 K.

3. Krška železnica imela je dohodkov 140.557 K. Stroškov 101.901 K. Prestaja 38.596 K. Obresti potrebuje 55.253 K. Primanjkuje 21.716 K. Pomenljivo je, da je imela le-ta železnica leta 1902. 64.530 K preostanka, leta 1903. pa le 38.596 kron, torej 25.934 K manj.

Tudi Zilska železnica je imela l. 1903. manj zaslužka, kakor l. 1902., tedaj promet nazaduje in ne napreduje.

In najmlajše dete liberalnega napuha in liberalne nespameti:

4. Železnica Sinčaves - Železna Kapla je imela dohodkov 71.894 K. Stroškov 63.014 K. Nesla je 8879 K. Obresti se mora plačati 52.381 kron. Primanjkuje 43.501 K.

Primanjkuje tedaj pri št. 1. 375.228 K, pri št. 2. 45.078 K, pri št. 3. 21.716 K, pri št. 4. 43.501 K. Vkup 485.523 K.

Kdo pa plača ta primanjkljaj? Država! Kdo pa je država? Bogati stric iz Amerike? Država je dežela, dežele so občine, občine pa posestniki. In možje liberalci so bistre glave, na državne in deželne stroške znajo ljudstvu pomagati! Postali smo vsi gospodje, ker se moremo povsod zdaj voziti in ni nam treba več hoditi po prašnih cestah, in po zimi se moremo v vagonih greti, ter si pri tem prihranimo veliko drv. Kmalu bo vse še lepši, ker bo mimo vsake hiše šel vsako uro en vlak, da se bodo krave vozile na pašnike. To bo lepa doba — plačala jo bo država, liberalci in nemško-narodovci vse zamorejo — le pridno jih vedno spet volite!

Vojska med Rusi in Japonci.

Boj pri Kinčovu.

Kinčov je torej v oblasti Japoncev. V četrtek dné 26. maja so Japonci z velikanskimi izgubami po 18 urnem bojevanju pregnali Ruse, ki so bili nasproti Japoncem jako maloštevilni, iz Kinčova in z bližnjih trdnjav. Ruskih poročil o tem boju ni še do danes. Prva poročila so došla od japonske strani. Kinčov leži kakih 80 kilometrov severno od Port Arturja na zapadni obali polotoka Kvantung, zaliva Liaotung. Poročilo iz Tokio o

Slednjič tako končuje:

„Prihajajo vedno novi in novi gosti, razmnoževati češko naselbino na Jezerskem in ni več daleko tisti čas, kateri prepriča „gospoda župana“, da ne bode dovolj postaviti na „kazino“ jedno nadstropje, ali postaviti novo verando, ampak da bode v resnici treba spremeniti stari »kazino Muri« v veliki »hôtel Muri«.

Človeka mora zares veseliti, da ima mila slovenska planinska vas Jezersko v tujini toliko veljave in tako spoštovanje! F. S. Šegula.

Smešničar.

* **Milostivo.** Soproga: „Čuješ, mož, kužeka peljem na izprehod, sveži zrak bo dobro del ubožčeku, — če hočeš, naju lahko spremljaš.“ — Soprog: „Ali smem, draga ženka?“

* **Vedno raztresen.** Gospa profesorjeva: „Pomisli, Ivan, ravnokar mi je hčer izpovedala, da se je tajno zaročila z adjunktom Lozarjem.“ — Profesor: „Tako, tako! No, potem pa čestitam.“

* **Prijazna stara devica:** „Pravite, da je že en teden, odkar ste zadnjikrat kosili.“ — Ubožec: „Tako je, gospa.“ — Devica: „Oj, za božjo voljo, to je strašno, grozno! No, tukaj imate en vinar.“

* **Previdno.** „Midva sva bila nekoč sošolca, — ali me res več ne poznate?“ — „Hm, pred vsem mi morate povedati kaj bi radi, — potem se bodem morda spomnil.“

* **Mlada ženka:** „Ljubi moj, kaj bi pač sedaj bilo tvoje življenje brez mene?“ — On: „Po ceni!“

Podlistek.

„Kazino Muri.“

Praga, dné 29. majnika.

Pod tem naslovom prinaša najnovejša številka glasovitega češkega ilustriranega lista „Zlata Praha“ krasen popis sedaj že skoro svetoznane planinske vasi Jezersko na Koroškem. Dve veliki strani obsegajočemu spisu pridejanih je pet podob in sicer: „Kazino Muri“, — Cerkev in župnišče, — Ojstrica, — Grintovec in Skuta, — Storžič. Pisatelj je za Jezersko zelo navdušen in čutiti je takorekoč iz celega spisa, kako že s celo svojo dušo koprne po trenutku, ko bode zopet enkrat zagledal ta rajs koplepi košček slovenske zemlje. Naj mi bo dovoljeno nekaj stavkov iz omenjenega spisa v prevodu semkaj postaviti!

„Ta 900 metrov nad morjem ležeča ali popolnoma ravna dolina je cilj našega potovanja: Gornje Jezersko in v njem glavni stan čeških izletnikov in turistov nasproti cerkvi in župnišču: „Kazino Muri“. Krasen razgled se vam nenehkrat odpira čez celi ta široki in krasni kotiček zemlje, ki je postal tako mnogim češkim turistom in izletnikom neizmerno mil. Lepo urejene ceste, zeleni travniki in listnati in smrekovi gozdi vabijo vas na sprehod; po ravni, čisti cesti dirja nekdo na kolesu na pošto ali k trgovcu; tu vas pozdravljajo bele čedne hišice, tam zopet stoji črna kočja; tu pred vami zagledate pestra oblačila dam, ki so bile na obisku pri Sajovičevih, ali pri Štulerovih

na kavo. V ozadju svetlikajo se rudečkaste strme strani pogorja Kočne, kakor kaka krasna gledališčna dekoracija; črni oblaki gonijo se nad Skuto in Rinko; široke snegove planjave so videti na „Vodinah“.

Med tem pa se je pod košato lipo v vrtu prikazal pokraj malega ribnika sam „gospod župan“ s svojim nerazločljivim Hektorom; iz lesene priprave potegnil je krasno živo postrv, a zagledavši novega gosta, ga takoj prihitil pozdravit. Ni vam mnogo niti velikih hôtélov, kjer bi gosta sprejemali tako brez vsega obtežovanja, mirno, ali vendar tako pristrčno in pozorno, kakor v ti planinski gostilnici, . . . v tem zatišju, oddaljenem od mesta in železnice 5 ur, kjer je pa vendar nekoliko teh razumnih in skrbnih Slovencev, ki imajo tu v jezerski dolini svoja posestva, znalo pripraviti svojim, večinoma češkim gostom tako prijetno bivanje.

Pri Muriju, v vili zraven, tudi v župnišču najdete sobe za tučce tako prijetne, četudi priprosto urejene, kakor bi jih zastoj iskali v marsikaterem mestu na Češkem; tudi pri Sajovičevih, pri kovaču, pri mlinarju in drugod so pripravljene na goste, katerih število leto za letom narašča. — Ali ne morebiti samo hribolazci prihajajo, najdete tukaj tudi dame, ljudi, ki so vstali iz bolniške postelje, starejše gospode, katerim so ljubi sprehodi po ravnini, po travnikih in gozdih; cele rodovine prihajajo in se podajajo na izlete, lezejo po udobnih potih k planinskim kočam, kjer pijejo mleko, ali kjer se izvrtno v pepelu pečejo „brambory“ (krompir)!

Pisatelj nadalje slika krasne izlete v okolici, in hvale posebno zavedno in prijazno slovensko ljudstvo okolice, ki se nekje s pomočjo nekaj čeških besed razumi s tujci prav koristno zabavati.

tem boju se glasi: V četrtek je japonska armada naskočila Kinčov in izvojevala japonsko zmago. Pred tem naskokom so Japonci napadli ruske glavne pozicije. Najprej so jih strahovito streljali s topovi, da so se Rusi končno jeli umikati. V četrtek zjutraj se je pričel naskok na Kinčov. Glavne japonske sile so bile zbrane južno od mesta, kjer se je nahajala glavna ruska moč. Obe stranki bojevali sta se z največjo navdušenostjo. Več ur je trajala borba, ne da bi se zmaga nagnila ne na to, ne na ono stran. Popoldne pa je japonska artilerija spreminila svoje pozicije, kar je odločilno vplivalo na izid boja. Rusi so se jeli umikati iz svojih stališč.

Ko so Japonci opazili, da Rusi ne streljajo z isto živahnostjo, so sklenili naskočiti trdnjavo. Ruska posadka je takoj odhitela k glavni ruski armadi, ki se je še vedno držala na vrhovih južno od trdnjave. Rusi so začeli na naskakujoče Japonce strahovito ogenj, vendar pa niso mogli več zabraniti, da bi se Japonci ne polastili citadele. Del japonske armade je naskočil utrdbe, dočim je drugi del napadel Ruse na južnih vrhah. Neposredno, ko so Japonci razobesili na trdnjavi belo-rdečo zastavo vzhajajočega solca, je pričela japonska armada napad na glavno rusko silo. Rusi so se sicer branili z junaško hrabrostjo in veliko trdovratnostjo, toda japonski premoči se le niso mogli trajno ustavljeni. Japonci so v enomer drli naprej, da si so svinčenke padale kakor bi deževalo. Za njihovim hrbotom so neprestano grmeli težki japonski topovi. Rusi so se dolgo držali z največjo trdovratnostjo in vstrajnostjo, in Japoncem se vskjub vsi hrabrosti ni posrečilo, da bi zlomili ruski odpor. Konečno pa so se morali Rusi umakniti, in zmaga je bila popolnoma na japonski strani. Izgub je bilo na obeh straneh premnogo. — Tako je torej japonsko poročilo. Koliko je na njem resničnega, se ne more danes soditi. Opomniti je treba le, da so se japonska poročila do zdaj izkazala vedno kot netočna in tudi neresnična. Japoncem prijazni listi povzdigujejo to japonsko zmago v deveta nebesa in polnijo svoje liste s samimi slavospevi na Japonce. Resni listi so pa drugačnega mnenja.

Iz posameznih poročil iz Tokia se sklepa, da je japonska infanterija hrib Naošao devetkrat naskočila, predno so se Rusi umaknili. Vzela je trdnjave in jarke z bajoneti. Levo krilo Japoncev so Rusi deloma obkolili. Japonci so si le z največjim naporom priborili zmago. Japonci so uplenili tudi 56 železniških vozov. Nekatera poročila iz Tokia trdijo, da se je na ruski strani borilo 20.000 mož. Iz Mukdena poročajo, da je z ozirom na to, ker je sploh nemogoče braniti stališče na jugu od Kinčova brez podpiranja od strani brodovja, imela bramba Kinčova le demonstrativni značaj. V trdnjavi so bili le topovi, ki so bili leta 1900. vzeti Kitajcem, in je imela le malo zalogo streljiva. S tem, da so Japonci zavzeli to stališče, se položaj ni nič spremenil.

Resnično je poročilo, da so Japonci zmagali le z veliko svojo premočjo. Tri divizije Japoncev so stale proti eni ruski diviziji, 108 japonskih topov je stalo proti 18 ruskim topovom in 50 težkim trdnjavskim topovom, ki so bili pa še izza kitajske dobe. Odločil je bitko admiral Togo z ognjem, katerega je raz svoje ladije razvil iz zaliva Kinčov na sovražnika.

Japonsko ljudstvo postaja vedno nezadovoljneje z vojno, katera jim že predolgo traja. Mislili so, da bodo v nekoliko tednih male ruske posadke v Vzhodnji Aziji porazili. Zdaj pa vidijo, da so se močno varali, posebno v zadnjem času, ko so imeli nekaj velikih in mnogo majhnih izgub. Čeravno so te Japonci prikrivali kolikor mogoče dolgo, se je vendar izvedelo, da so imeli velike izgube na morju.

Prva poročila so poročala, da sta se potopili japonski ladiji oklopnica „Sikišima“ in pa križarka „Asama“. Pozneje je pa poročal admiral Togo, da sta se potopili velika oklopnica „Hacuze“ in pa križarka „Jošino“. Prva je zadela v rusko mino pred Port Arturjem, v drugo je pa trčila japonska križarka „Kasuga“.

Z njima se je potopilo tudi blizu 1000 ljudi. Zdaj, ko so pa došla tudi ruska poročila med svet, se je zvedelo, da je tudi zletela v zrak neka druga oklopnica, ko je hotela priti na pomoč „Hacuzi“. Podobna je bila oklopnici „Sikišima“. Sprva so Japonci to vest zanikali. Zdaj pa že pišejo angleški listi, da se je pred Port Arturjem tudi potopila oklopnica „Fuji“, ki je res zelo podobna oklopnici „Sikišima“. To je grozovit udarec za japonsko mornarico, kajti vse tri ladije stanejo okoli 70 milijonov kron. Razumljivo je tudi, zakaj so to izgubo tako skrbno prikrivali. Bali so se lastnega ljudstva, ker isto že komaj prenaša nasledke vojne.

Posebno v nižjih krogih ljudstva vlada strahovita beda. Vse može in mladeniče je poklicala vlada pod orožje, da je spravila tako velikansko vojsko

skupaj, kakor si ni nihče poprej mislil. Ta vojska pa stane ogromno denarja, dožela je uboga in ne more prenesti tako težkega vojnega bremena. Polovica hiš je na Japonskem praznih, čeravno je najemnina za polovico znižana. Ljudje ne morejo plačevati najemnine. Po celi deželi se širi nezadovoljnost. Država je začela dajati ubožnejšim malo denarno podporo, a ista je tako majhna, da dotični ne morejo z njo izhajati. Seveda država sama nima denarja, zato si je v sedanji vojni že v drugič izposodila denar, v zadnjem slučaju čez 100 milijonov kron. S tem pa ne bo dolgo izhajala, ampak morala bo zopet skrbeti, da dobi kje posojilo. Na ta način se bo Japonska zadolžila, med tem ko bo ljudstvo gladu umiralo. Začela je vojno, katera jo bo stala ogromno denarja in ki bo spravila deželo v velikansko bedo, premagala pa Rusije vendar ne bo.

Dopisi.

Celovec. (Shod „slovenskega krščansko-socialnega delavskega društva.“) Dne 4. t. m. smo zopet imeli svoj redni shod. Došlo je do 30 delavcev, drugi so bili zadržani. Prvi je govoril krojaški pomočnik g. Al. Kržišnik. Tu sledi kratka vsebina njegovega temeljitega in navdušenega govora. Še smo Slovenci, bomo li ostali? Povsod nazadujemo na Koroškem. Breg za bregom, grič za gričem se iznaroduje! Pred sto leti je Vrbsko jezero bilo slovensko, zdaj je že narodna meja. Poreče so židovske, torej gotovo ne slovenske. Po stoletju morda bo daleč naokrog že ponemčeno. — Tista peklena moč, s katero nam izvijajo materin jezik, so šole. Prej šol ni bilo, in boljše je bilo; zdaj imamo šole, in ponemčevanje napreduje s parno silo in hitrostjo, kakor je danes vse na elektriki in paru. Kar smo prej izgubili v celem stoletju, zgublamo zdaj tekom desetih let. Posameznik je preslab proti sovražnemu navalu! Zato je treba dobre organizacije. Društveno življenje se mora razvijati, da bo postalo mogočno, košato drevo, ki bo raztezalo svoje vejice v zadnji kot slovenskega ozemlja. Narodni boj ni fizični boj, marveč boj duhov. In ker je Stvarnik i nam Slovincem podaril zlati dar prostosti, lahko vskjub vsem sovražnim napadom ohranimo in varujemo vero in narodnost, držeč se starega gesla: „Vse za vero, dom, cesarja!“ Mlademu in nadarjenemu govorniku se je navdušeno ploskalo. — Drugi govor je govoril mestni kapelan g. J. Dobrovč o zadnji delavski stavki na Javorniku in Savi, s posebnim ozirom na to, da so delavci s svojo treznostjo in složnim postopanjem dosegli svoj namen. — Društvo je pristopilo 7 novih članov. Prihodnji shod je dne 18. t. m. Govorila bosta: društveni predsednik g. V. Jug in č. gosp. dr. L. Ehrlich. Naloga vsakega uda naj bo, pridobivati vedno več udov; čim več nas bo, tem močnejši bomo, tem več koristi bode tudi imel vsak ud.

Zihpolje. (Samomor.) Dne 30. maja se je obesil posestnikov sin Jakob Hafner, p. d. Lajčaher star 21 let. Na keglšču je napravil svojemu očetu 2000 kron in si vsled tega vzel življenje. Pred smrtjo je napisal na listek: „Denar sem zaigral, zato sem se umoril.“ Nesrečna strast!

Št. Janž v Rožni dolini. Dne 5. t. m. hotelo je prirediti I. koroško tamburaško društvo „Biserinica“ iz Celovca v tukašnji gostilni pri p. d. Obeju gledališki predstavo „Vaški skopuh“ s petjem in plesom ter so se v ta namen razobesili tukaj, kakor tudi po sosednih vaseh osem dnij poprej plakati. V sredo dne 1. junija prosil je gostilničar p. d. Obej pri občinskem uradu v Svetnivasi, da naj mu isti dá potrebno dovoljenje za ples. Le-ta občinski urad odklonil je šele 3. t. m. to ustmeno prošnjo z razlogom, da je občinski odbor v Svetnivasi sklenil baje že dne 26. maja t. l., da ne bodo izdajali licence za plesove, dokler se zida železnica. Ali se je ta določba v resnici sklenila v občinskem odboru, lahko dvomimo, ker bi se sicer to moralo oklicati nastopno nedeljo, ali pa vsaj obvestiti o tem gostilničarje v občini, kar se pa dosedaj še ni zgodilo. Zoper sklep, omejiti ples, mi své ničesar nimamo, ali zdi se nam, da so nasprotniki ravno v tem slučaju hoteli zopet enkrat pokazati staro svojo „ljubezen“ do Slovincem!

Področica. (Razno.) Pogorela je minuli teden baraka Janeza Schütza. Škoda je 4000 K. Več strankam je zgorelo pohoštvo. — Tesar Anton Haid je ob novem letu nabiral mile darove za tukašnje „nemško“ požarno brambo. Nabral je 139 kron. Ker je pa denar porabil za-se, dobil je od sodišča 6 tednov ječe. — Kovač Jos. Kolec je šel pozno zvečer iz gostilne. Na železničnem tiru se je vlegel in zaspal. Pride vlak in ga prevozi, da je bil na mestu mrtev.

Žabnice. („Kärntner Wochenblatt“ laže.) Iz Žabnic objavlja omenjeni list v št. 36, da je tudi neki duhoven, iz Celovca po Žabnicah agitiral povodom zadnjih volitev. Kar se tiče omenjenega duhovna, je vskjub temu, da ta list svoje

laži vdrugič pogreva, vse zlagano, razven tega, da je dotični bil le v eni hiši v družbi nekega domačina, da pa tam ni zgubil nobene besede, še manj pa ponujal denar v agitacijske namene. Poznamo resnicoljubne nasprotnike!

Sv. Višarje. (Poštna oddajica.) Kakor že lansko leto je tudi letos pismonoša vsak, kdor pride, pastirji, kamnolomci, hlapeci, dekle itd.; lansko leto so bili tudi šolarji; mogoče bi bil še tudi kak liberalni podučitelj dober — ko bi bilo treba. Pošta naj po misli nekaterih pride, kedar hoče, in če prav par dni ne gre, kakor se je lansko leto in tudi že letos zgodilo. Saj si mislijo: za pobožne romarje je vse dobro.

Velikovec. V soboto dne 4. t. m. se je vnovič vršila občinska volitev. V tretjem razredu je bil hud volilni boj. Zmagala je z znanimi pripomočki in hudim pritiskom še enkrat vladajoča klika. V prvem razredu ni bil več izvoljen dosedanji odbornik dr. J. Kulterer. Na njegovo mesto je stopil, in sicer po žrebu, Franc Huth.

Škocijan. (Razno.) Toliko ljudij, kot na kvartno nedeljo vidimo le malokdaj v Škocijanu, kajti takrat obhajamo pri nas vsakoletni največji cerkveni shod. Razun domačinov je prišlo še prav veliko ljudstva v dolgih procesijah iz Šmarkeža, Kamna, Št. Vida, Žitarevasi in Dobrlevasi. Imeli smo tri sv. maše, kar je pri nas nekaj redkega. Seveda o taki priliki tudi ni manjkalo „štantov“ ali kram z vsakovrstnimi slaščicami in drugim blagom. — Za bučelarje, katerih se pri nas precej nahaja, je prišel zopet čas veselja. Bučele jim pridno rojijo in napolnujejo prazna korita. Nedavno je pravil nek možak, ki ima z bučelami posebno veselje, kako je skakal na binkoštno saboto, ko so mu štirje panji malo da ne naenkrat rojili. — Žito in sadje pri nas prav dobro kaže. Mili Bog naj nas varuje pred hudim vremenom, kakoršno je divjalo o binkoštih onkraj Drave.

Šmarkež pri Škocijanu. („Pranganje“.) Ob mnogi udeležbi se je zadnjo nedeljo vršil pri nas pri najlepšem vremenu obhod z Najsvetejšim. V povzdigo službe božje so tokrat stopale belo oblečene in ovenčane devičice v več šopih pred Najsvetejšim s svečami v rokah, prav krasno nabojne pesmi prepevajoč. Zasluga za to gre šmarkežkemu Konečniku, ki je to misel sprožil, kupil dekletem sveče in jim dal na razpolago prostore, v katerih so se vadile v petju. Omenimo le še, da obiskuje večina imenovanih dekletec „Národno šolo“ v Št. Rupertu in da je bilo njih petje zares izborno, tako, da se je slišala po končani službi božji vsestranska pohvala njih izurjenemu petju. Pokažite pa vi, novodobne koroške šole-ponemčevalnice, kaj enakega!

Libuče. (Volitev župana.) Dne 24. maja je bila pri nas volitev župana, ki je za nemškutarsko stranko, katera je vsled naše nebržnosti imela pri občinskih volitvah uspeh, slabo izpadla. Dva nasprotna odbornika, rojena Nemca, sta spoznala, pravo naravo libuških nemškutarjev ter volila z našo stranko. Eden nasprotnikov je volitev zamudil, ker je menda pregloboko pogledal v glažek. Tako je bilo na vsaki strani 6 glasov. Nasprotniki so volili g. L. Obletana, naši pa g. Štefana Viternika p. d. Kosma. Moral je odločiti žreb; ta je zadel Št. Viternika, in tako je zmaga na naši strani. Nasprotniki so hudo poparjeni, posebno pa g. L. Obletan, kateremu se je odmaknil županski stolček, še predno se je mogel nanj vsteti. Pomislili naj bi vendar nemškutarji, kakšni morajo biti, da se jih že rojeni Nemci sramujejo, kako bi se jih potem ne mi Slovinci! — V „Bauernzeitung“ sicer pravijo, da je Viternik njih mož, a mi pričakujemo, da ne bo pozabil, da je le s slovenskimi glasovi prišel do županstva!

Podjunska dolina. (Vseneška strast in domišljija.) Znano je, da so šli v nedeljo, dne 5. t. m. celovski „hajlovci“ v Pliberk odreševati nemštvo med Slovinci. Za ta izlet so se baje jako navduševali in vzpodbujali posebno tudi med nežnim spolom. Ko se peljem v soboto dne 4. t. m. zvečer iz Celovca na Sp. Koroško, so sedeli med drugimi tudi neki taki za nemštvo strašno vneti možiceljni v vagonu, in ko jamejo razpravljati važnost (?) nameravanega izleta za nemštvo v Pliberški okolici, se nekako tudi pogovorijo o Slovincih. Na to pa pripomni eden: „V okolici Pliberka znajo (!!) večinoma vsi slovenski.“ Toraj mislijo gospodje, da ti ljudje samo „znajo“ slovenski, v resnici jih pa potemtakem doleti rajska sreča vse-slavnega nemškega pokoljenja? Pliberški okoličani, kakor sploh koroški Slovinci, dokažimo našim nam smrtno sovražnim nasprotnikom, da ne samo znamo slovenski, temveč, da smo res Slovinci, da smo sinovi slovenskih mater, ter da zahtevamo ravno tiste pravice (nikakor pa ne predpravice, katere uživajo Nemci povsod in vselej) kot vsi drugi avstrijski narodi, naslanjajoči se na § 19. drž. zakona in na dejstvo, da moramo ravno tako in v ravno tisti meri plačevati denarni in krvni davek kot drugi narodi. Izven tega pa je še naša zahteva,

da se nas pusti v miru, kot tudi mi v miru puščamo druge národe in ne vtikamo nosa povsod v njihove dežele, naprave itd. Slovenski kmet, ki plačuješ davek, zavedaj se svoje národnosti in pravice!

Slovenski Jožek.

Šmihel nad Pliberkom. (Zlata poroka.) Lepo slovesnost smo imeli v tukajšnji cerkvi dne 30. majnika. Obermanovi oče in mati sta obhajala svojo zlato poroko, ob enem pa je stal tudi njih sin pri altarju, da sprejme sedmi zakrament. — Veselo je bilo pogledati, ko starčka kot prvi par se spustita v „štajriš“-ples! Želimo jim še mnogo tako veselih ur!

Šmihel nad Pliberkom. (Našo šolo) je v pondeljek dne 30. maja g. nadzornik Juvan inšpiciral, ali o tem, da naši mladi učitelji ne znajo slovenski, se baje ni prepričal, ker le-ti smatrajo naše otroke še vedno kot kake avtomate ali štoklje, katerim je treba samo nemške besede popred žvekat in sto in tisočkrat ponavljati, povedati pa nič, kaj te besede v slovenskem jeziku pomenijo. Še enkrat povdarjamo, da je tak pouk, kakor je zdaj pri nas v drugem in tretjem razredu, samo trpinčenje in ubijanje otrok. Podjunčani, Šmihelčani, zahtevajmo slovensko šolo, t. j. tako šolo, kjer se bodo naši otroci na podlagi slovenskega jezika nemško učili. To je umevno, da trd in zagrižen Nемеc ali nemčur ne more in noče slovensko mladino prav poučevati.

Koprivna. (Zmrznila je) vsled naglo nastalega mraza zadnji teden po toči zadnja giftna krota, imenovana „Štajerc“. Drugi ne žaluje za njo, kakor znani Gustelj, pa naj se le potolaži, saj kot nadomestilo prihaja semkaj en „Slovenec“ več, da ne pozabimo brati.

Koprivna. Gromenje topičev naznanjalo je zadnji torek zvečer, da je vodovod dogotovljen. Slovesno blagoslovil se bode prihodnja nedelja, ko bomo obhajali „lepo“ nedeljo. Vsem Slovencem, ki bodo kedaj potrebovali vode, naj se v tej stvari obrnejo na Slovenca — Rebiča v Celovcu. Ni pa bil še vodovod končan, že so razni dobrotniki preskrbeli za cerkev lepo nebo, strogo po cerkvenih predpisih, ravno tako dve novi banderi s podobami: Jezusovo in Marijino Srce, sv. Alojzija in sv. Jožefa, in dve rudeči blazini za binkošne praznike in praznike mučencev. Vsem blagim darovateljem kakor tudi posebno še preblagemu g. grofu Thurnu, ki je prispeval svoto 600 kron k vodovodu, bodi izrečena s tem srčna hvala. Bog povrni vsem!

Sprejem v Marjanišče.

Fantje, ki želé biti sprejeti v deško semenišče „Marianum“, naj pošljejo svoje prošnje skrajno do 16. julija marjaniškemu vodstvu, ter se naj do tedaj predstavijo osebno. Prošnje naj bodo adresovane na knezoškofijski ordinarijat v Celovcu. K prošnji je treba sledečih prilog:

1. Krstni list.
2. Zadnje šolsko spričevalo.
3. Zdravnikovo spričevalo, da je prosilec zdrav.
4. Spričevalo, da ima stavljene ospice.
5. Izjava očetova ali varuhova, da bodo v fantu podpirali duhovski poklic, ter plačevali letnih 300 kron za oskrbovanje.
6. Kdor želi, da se mu ta donesek zniža, naj priloži izkaz o svojem premoženju, ter se naj izjavi, koliko more plačati. Vsprejemna komisija bode potem določila, koliko ima vsakrteri plačati. Gojenci, ki se hočejo učiti godbe, imajo na mesec še povrh plačati 2 do 4 krome; kot donesek za marjansko knjižnico je plačati na leto 2 kroni.

Fantje, ki hočejo vstopiti v prvi gimnazijski razred, morajo popred napraviti sprejemno skušnjo na javni gimnaziji. V Celovcu se bodo fantje zapisovali za to-le skušnjo 14. in 15. julija, skušnja pa bo 15. in 16. julija, in se začena ob 9. uri zjutraj.

Za sprejem v Marjanišče stavijo se sledeči pogoji:

1. Po naročilu sv. Tridentinskega zbora mora biti prosilec zakonskega rodu. Nezakonski se ne sprejme noben.
2. Mora biti ali na Koroškem rojen, ali tú imeti domovinsko pravico. Zadostuje tudi, če prebivajo stariši v krški škofiji.
3. Za prvi gimnazijski razred mora biti prosilec star od 10 do 13 let.
4. Mora biti popolnoma zdrav. V prvi vrsti morajo biti zdrave prsi, pljuča, ušesa, oči in mora prosilec znati gladko govoriti.
5. Mora biti prosilec nepokvarjen, pobožen in zmožen za uk.
6. Mora biti volje, postati duhovnik in kot tak služiti v krški škofiji.
7. Kdor je sprejet, je dolžen podvreči se v vseh rečéh Marjaniškim pravilom in hišnemu redu.
8. Vsprejeti naj prinesejo s seboj v zavod: a) dve obleki, obsegajoči klobuk, kravato, telovnik, hlače, suknjo in vsaj dva para obuvala. Obleka mora biti temna; b) pet sraje in spodnjih hlač, šest parov nogavic, šest žepnih rut, dva para prtíčov,

vsaj tri serviete, namizno orodje: žlico, nož in vilice, in vsaj tri obrisalke in ene hlače za kopanje. V Celovcu, dne 1. junija 1904.

Marijaniško vodstvo.

Novičar.

Na Koroškem.

Duhovske zadeve. Mil. g. knezoškof je določil, da se v naši škofiji izvanredni jubilej, katerega so papež določili za tekoče leto, obhaja od 1. avgusta do 31. oktobra. — V Labodu je dne 7. t. m. umrl tamošnji župnik g. M. Žerjav, star 67 let. Porodil se je 30. junija 1837 v Borovljah, bil v mašnika posvečen 3. marca 1862. N. p. v. m.!

Častno zmago si je priborila slovenska stranka pri zopetnih občinskih volitvah v Galiciji. Samo iz nagajivosti je nasprotna liberalna stranka vložila zoper volitve priziv, ki nam je prinesel nove volitve, nasprotnikom našim pa pošteno — blamažo. Nova volitev dne 4. t. m. je potekla prav gladko, za nas zoper pričakovanje izvrstno. Sprevideli smo, da nasprotniki, čeravno imajo na razpolago „evenk“, nimajo več tistega upliva na ljudstvo kakor svoječasno. Evo izid volitve: v drugem razredu so bili naši izvoljeni s 16 glasovi, nasprotniki so dobili cele 4 glasove; v prvem razredu, kjer voli „inteligenca“, so dobili naši 15 glasov, nasprotniki — 5 glasov. Častnim občanom komisija (našinci) ni dovolila voliti s pooblastili, kar je tudi gosp. komisar baron Lazarini izrecno potrdil, — kar pa je povzročilo nasprotnikom dolge nosove! Gromovita slava vrlim, zavednim volilecem!

Volitev občine Vernberg. Poroča se nam: Dne 5. in 6. t. m. se je vršila vendar enkrat volitev za občino Vernberg. V tretjem razredu smo zapustili volišče zaradi nepostavnosti, ki so se vršile; v drugem razredu smo prodrli z 8 našimi, prvi razred je ostal nasprotnikom. Zoper nepostavnosti, ki jih je storila Oraševa stranka, vložimo protest in pričakujemo, da bomo v tretjem razredu še enkrat volili. Slava našim volilecem!

Preveč skrbi za Slovence imata državna poslanca dr. Lemiš in Gratzhofer. Pošta na Jezerškem ima namreč, kakor pišejo „Freie Stimmen“, samo slovenski napis na svojem poštnem vozu, in radi tega sta omenjena nemška petelinčka interpelirala trgovinskega ministra, da bi nastopil zoper tako „samovoljno“ poštno odredbo, ki je baje le češkemu turistu na ljubo, kajti koroški Slovenci itak razumijo nemški! Kaj Nemce brigajo slovenski kraji? Gratzhofer, ostani pri svojih klobukih! Naš odgovor bodi na to: „Proč z nemškimi napisi!“ Slovenske pošte, posnemajte jezersko!

Obsojen je bil v Trbižu Tomaž Ojceinger, posestnik v Žabnicah, ker je povodom zadnjih deželnozborskih volitev imenoval g. Fr. Grafenauerja, da je „Sch... kerl“. Taki izrazi pač le nemškutarjem „čast“ delajo.

Šolstvo. Na šoli v Šmartnu na Dholici so ustanovili četrto učiteljsko mesto. — Laško šolo so ustanovili v Beljaku. Zoper to Nemci ne ugovarjajo, če pa Slovenci-domačini zahtevajo slovenske šole, je ogenj v strehi, in deželni šolski svet ne vé, kaj bi vse počel, da jo uniči! Tako se kaže do zadnjega „nepriustranost“ naše slavne vlade! — Na šoli v Vratih je razpisano mesto učitelja do dne 15. junija. v Kapli ob Dravi do dne 25. junija.

Nemška domišljavost. Pri zadnjem celovškem sejmum slučajno naletel na Novem trgu na nekega ošabnega Nemca, kako jih je ponosno zabrusil nekaj v obraz nekemu ribniškemu rešetarju: „Če nemško govorim, me bo vendar vsakdo razumel“. Tako daleč že sega nemško-nacijonalna ošabnost! Slovenski kmet, bodi tudi ti tako samozavesten, kedar stojiš v uradni!

„Na boj zoper Slované in farje“ so se po poročilu celovškega vsenemškega lista minulo nedeljo navduševali „nemški“ Pliberčani. Kakor znano, so celovška nemška društva napravila ta dan izlet v Pliberk, da „pokrepčajo“ tamošnje „Nemce“, zraven pa dobro namočijo tudi svoja navadno žejna grla. Poročilo se drugače ne glasi posebno navdušeno, samo to pravi, da se bo povzdignil narodni ponos pliberških Nemcev in da se bodo utrdili v boju „zoper Slované in farje“. — Za danes pripomnimo le: slovenski Podjunčani, zlasti kmetje iz vse okolice: dobro si zapomnite te besede, povzemite iz njih pravi nauk, in mi vemo, da potem cena pliberškemu maslu ne bo poskočila! — Poroča se nam še, da je povsodi manjkalo pravega reda, ni bilo pravih priprav in zato dosti nezadovoljnosti.

Celovec in okolica. Lov občine Kotmaravas se bo na dražbi oddajal dne 17. junija. — V Celovcu se je obesila 67letna vdova E. Janah. — Novo cerkev v Porečah ob jezeru prično zidati dne 15. junija.

Beljak in okolica. Dne 18. julija obhaja beljaško telovadno društvo 40letnico svojega obstanka. Prirejajo večje slavnosti in pričakovati je precej „hajlanja“. — V Smerčah se je v kamenolomu ponesrečil 23 letni delavec T. Lukan. Padajoča pečina ga je poškodovala tako, da je v nekaterih urah umrl.

Rožna dolina. Lov občine Borovlje se bo oddajal 13. junija. — V Št. Ilju je dne 1. t. m. pogorelo Lederhasovo pohištvo. Škode je nad 8000 kron.

Podjunska dolina. Lov občine Kotlje se bo na dražbi oddajal dne 21. junija. Izklicna cena 150 K. — V Labodu se je zastrupil trgovec Jos. Kriegl. Vzrok: slabe gnotne razmere. — Delavec Jos. Goričnik v Miklavčevi pivovarni se je ustrelil. Zapustil je vdovo in 4 nepreskrbljene otroke.

Po slovenskih deželah.

„Deutsche Mark am Südmeer“. (Nemška dežela ob južnem morju), tako se glasi napis neki knjizici, ki sta jo izdala nek O. Schubert-Süttarschen in P. Pogatschnigg-Peinenbach. Dokazujeta, da so bile dežele okoli Trsta nemške in da spadajo k „Vsenemčiji“! Če to ni „temeljito“, kaj pa potem? O papežih trdita, da so bili nasprotniki nemštva. Kateri Pogatschnig bo le še to dokazal, da je tudi raj spadal k „Vsenemčiji“?

Vseslovenski mladeniški shod se vrši dne 4. julija na Brezjah. Zanimanje za shod je že zdaj veliko in obeta biti udeležba slovenskih mladeničev velikansko.

Prebitje bohinskega predora se je izvršilo v torek dne 31. maja na slovesen način. Nadvojvoda Leopold Salvator, ki je pri tej slavnosti zastopal cesarja, je prišel že v pondeljek popoldne v Bohinjsko Bistrico in je bil slovesno sprejet. Ogledal si je slavnostni prostor, kjer so bile razdeljene spominske svetinje, ki jih je dal stavbenik Ceconi napraviti. Zvečer je svirala godba pred nadvojvodovim stanovanjem, gasilci so priredili bakljado in užgan je bil tudi umetalni ogenj. Slavnost se je začela z dvema mašama; ena se je opravila na kranjski strani, ena na primorski. Potem so se povabljeni odpeljali v tunel. Na določenem prostoru je imel sekcijski šef železniškega ministerstva Wurm daljši govor, na katerega je odgovoril nadvojvoda Leopold Salvator, ter nato sprožil mine, da je padla zadnja stena, ki je ločila Kranjsko od Primorske. S kratkim govorom železniškega ministra Witteka se je končal ta del slavnosti, na kar so se udeležniki odpeljali na Primorsko v Podbrdo, kjer so bili zopet slovesno sprejeti. Po povratku v Bohinj je bil banket, katerega se je udeležilo nad 100 gostov. Vršilo se je več napitnic. Več delavcev je bilo od cesarja odlikovanih.

Križem sveta.

Državni zbor. „Národní listi“ so prinesli te dni vest, da bode državni zbor sklican prve dni meseca oktobra. Dr. Körber mu bode predložil proračun za l. 1905. in poleg tega tudi zakonski načrt o pokritju v delegacijah dovoljenih izvanrednih stroškov za vojaštvo. Ako bi se pa izkazal državni zbor nesposobnega za delo, ga bode dr. Körber razpustil in bo razpisal nove volitve v mesecu januarju 1905. — Češki deželni zbor je sklican na dan 14. junija. — Bukovinski deželni zbor je razpuščen.

Delegacije. Avstrijska delegacija je v svojih sejah od pondeljka do srede vsprejela proračun vojnega ministerstva in vojne mornarice, ter dovolila vse zahtevane izvanredne kredite. Tudi ogerska delegacija je imela svoje seje, v katerih najbrže dokonča tudi svoje delo. Vsled tega se delegacijsko zasedanje zaključí že ta teden.

izvrsten okus kave dosežete s primešanjem

Vydrove žitne kave

POSKUSITE! Vzorek dragovoljno.
Poština 5 kg. pošiljka 4 K 50 h franco.

„DOMAČI PRIJATELJ“
vsem odjemalcem zastoj pošiljani mesečno.

Vydrova tovarna žitne kave Praga-VIII.

Gospodarske stvari.

Oskrbovanje plemenskih goved.

V krajih, kjer je govedoreja močno razvita, tam ne gonijo plemenskih bikov na pašo z ostalo živino. To pa se izvršuje iz dveh vzrokov in sicer: a) biki so prehudomušni, prenerodni, torej nevarni, in b) ker učé izkušnje, da zarode v hlevu umno držani biki lepše, boljše in krepkejše mladiče, nego oni, ki so dan za dnevom na paši.

Ali radi gornje opombe naj nihče ne misli, da morajo stati biki vedno v hlevu. To ne sme biti, kajti to ne bi prijalo zdravju, in dalje bi bilo tudi škodljivo plemenski ognjevitosti. Plemenska goveda potrebujejo neobhodno vsakdanje hoje v svežem zraku. Zategadelj je puščati bika vsak dan v ograjen prostor (tekališče), kjer se naskačejo; pa tudi vpreganje za mala, in ne preveč dolgo trajajoča dela so v gornjem oziru koristna.

V obče se more reči, da je krmljenje bikov v naših krajih prej preobilno, kakor preborno. Skoro pri vseh živalih sčedi nas slovenski živinorejec s krmno, a za bika se mu ne smili nobena klaja. Navadno ga tako tečno krmi, kakor pitalna goveda. To pa ni prav. Bika ne smemo preveč krmiti, a tudi premalo ne, ker oboje je škodljivo. Nekaka zlata srednja mera je tudi tukaj najboljša. Preveč krmljen junec postane sčasoma pretežek, predebel, prelen, torej malo rodovit. Osim tega dajo predebeli junci prav slabotna teleta, katera dostikrat kmalu po storitvi pokrepajo. Nasprotno je tudi preslaba klaja in prepričilo krmljenje močno napačno, ker bik oslabi in se mu pomanjša plemenska iskrenost. Junec more svojo nalogo le tedaj dobro izvrševati, ako je srednje debel in ako se mu poklada taka klaja, ki pospešuje tvorjenje semena. Taka klaja je dobro seno in pa oves. Torej sta seno in oves najprikladnejša piča za plemenske junce. Oves se ne sme mleti ali drobiti, temveč naj se poklada cel. Kedar pa bik delj časa ne plemeni, takrat mu je odtegniti malo ovsa in sena ter je dati v namestilo rezanice in slame. Napenjajoča klaja, kakor namočeni otrobi, odpadki iz žganjarij, korenje, repa, krompir, naj se juncem ne poklada v večjih množinah, pa tudi preveč zelene detelje ali zelene trave jim ni dajati. Razumnejši bikorejci krmijo svojim juncem samo toliko zelene krme, kolikor jim služi kot čistilo. Za pijačo pa jim dajejo čisto, ne premrzlo vodo. Plemenske bika je potrebno trikrat na dan hraniti in tolikokrat tudi napajati. Sem in tja jim je dati po nekoliko soli.

Plemenska goveda posebno bika je potrebno dvakrat na dan osnažiti in sicer prav temeljito, prav tako, kakor dobro oskrbovane konje. Snaga in dobra strežba je polovica krme. Brez strežbe in snage ne more biti v živinoreji napredka.

Mlad bik postane že z enim letom enmalo neroden in prevzet. Razumen gospodar mu mora že v tem času pokazati, da ne sme vsega storiti, kar bi se mu zljubilo. Precej od mladosti ga mora učiti pokorščine, kakor veli v tem oziru pregovor: „Mlado drevo se upogne, a staro se zlomi.“ Ali vendar si je zapomniti, da se doseže boljših uspehov z lepim ravnanjem, kakor pa s palico in z vpitjem. Torej se ne sme mladega junca za vsako najmanjšo malenkost pretepati, a kedar pa zasluži, tačas se pa le naj kaznuje, ali precej tedaj, ko je zagrešil. K vodi ga je voditi na vrvi, da se navadi na človeka in da je kasneje bolj pohleven. V ta namen naj se rabi zmerno za vožnjo in naj se vpreza skupaj z volom ali pa z močno kravo. Vpreganje mladih in tudi že starejših bikov za lahka dela je od velike koristi, ker se junci na ta način prehodijo in ker se obvarujejo hudomušnosti. Mladih bikov ni pustiti, da bi se bodli, ker bi močnejši kot zmagovalci norosten postal ter bi se lotil vsake živali, ali še celo človeka. (Konec sledi.)

Slovinci, spominjajte se Velikovške šole!

Loterijske številke od 4. junija 1904.

Gradec	74	55	70	3	83
Dunaj	39	43	2	34	83

Rodoljubi!
Spominjajte se
„narodnega sklada“!

NAZNANILA.

Močen učenc, obeh deželnih jezikov zmožen, se takoj sprejme v trgovino z mešanim blagom,

Pavel Aichwalder,

Celovec, Ljubljanska cesta št. 1.

Priporočam p. n. občinstvu razno špecerijsko blago itd. Spoštovanjem

Pavel Aichwalder.

Prodá se

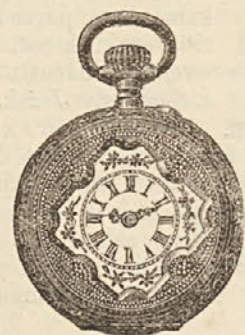
en lep koles na novo rumeno lakiran s streho, zadnja cena 100 goldinarjev, in en manjši, starejši, zadnja cena 35 goldinarjev, v Beljaku, Italijanska cesta št. 9.

Prodá se

iz proste roke Jaricevo posestvo v Rogarji vasi pri Št. Tomažu, eno uro od Celovca. Obsega nad 27 oralov njiv, 3 orale travnikov, 70 sežnjev vrta, 6½ oralov pašnika, 15 oralov gozda. — Več pové p. d. Hobjan v Guntui vasi, fara Št. Jakob pod Celovcem.

Tiskarna družbe sv. Mohorja

se uljudno priporoča za natiskovanje vizitnic, pisemnih zavitkov itd. po najnižjih cenah.

Naznanjam uljudno, da je ravnokar izšel moj

novi veliki cenik, ki obsega čez 600 podob, in katerega razpošiljam **zastonj in poštine prosto.** Ker razpošiljam svoje blago po celem svetu, je to dokaz, da je isto res fino, da so cene nizke in postrežba poštna. Naj se zatorej vsak zanesljivo obrne do moje tvrdke.

Z velespoštovanjem

H. Suttner,

urar in zalagatelj c. kr. avstrijskih uradnikov v Kranju (Krainburg).

Mizarski učenc

se takoj sprejme pri **Matiju Bergine-u** v Vrbi na jezeru.

Za birmo!

Cenene, samo dobre

ure,

blago iz zlata in srebra, s triletnim pismenim jamstvom, prodaja najbolj znana tovarniška zaloga ur

Ivan Živný,

Dunaj, Mariahilfergürtel 37.

Zahtevajte bogato ilustrovane cenike zastonj in franko.

Zdravje je največje bogastvo!

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in nenadkriljive kapljice sv. Marka se uporabljajo za notranje in zunanje bolezni.

Osobito odstranjujejo trganje in otekanje po kosteh v nogi in roki ter ozdravijo vsak glavobol. Učinkujejo nedosegljivo in spasonosno pri želodčnih boleznih, ublažujejo katar, urejujejo izmeček, odpravijo naduho, bolečine in krče, pospešujejo in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva. Preženo velike in male gliste ter vse od glist izhajajoče bolezni. Delujejo izborno proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezih ter koliko in ščipanje v želodcu. Odpravijo vsako mrzlico in vse iz nje izhajajoče bolezni. Te kapljice so najboljše sredstvo proti bolezni na maternici in madronu ter ne bi smele radi tega manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. Dobivajo se samo: **Mestna lekarna, Zagreb,** zato naj se naročujejo točno pod naslovom:

Mestna lekarna, Zagreb, Markov trg št. 73, poleg cerkve sv. Marka.

Denar se pošilja naprej ali pa povzame. Manj kot ena dvanajstotina se ne pošilja. — **Cena je naslednja** in sicer franko dostavljena na vsako pošto:

1 ducat (12 steklenic) 4 K, 2 ducata (24 steklenic) 8 K, 3 ducate (36 steklenic) 11 K, 4 ducate (48 steklenic) 14-60 K, 5 ducate (60 steklenic) 17 K.

Imam na tisoče priznalnih pisem, da jih ni mogoče tu tiskati, zato navajam samo imena nekaterih gg., ki so s posebnim vspehom rabili kapljice sv. Marka ter popolnoma ozdravili. Ivan Baratinčič, učitelj; Janko Kisur, kr. nadlogar; Stepan Borčić, župnik; Ilija Mamić, opankar; Zofija Vukelić, šivilja; Josip Seljanić, seljak itd.

Ustanovljena 1. 1360.

Mestna lekarna, Zagreb,

Markov trg št. 73, poleg cerkve sv. Marka.

Zdravje je največje bogastvo!

Zahtevajte pri nakupu

Schicht-ovo štedilno milo z znamko „jelen“.

Ono je **zajamčeno čisto** in brez vsake škodljive primesi. Pere izvrstno. Kdor hoče dobiti zares **zajamčeno pristno**, perilo neškodljivo milo, naj pazi dobro, da bo imel vsak komad ime „SCHICHT“ in varstveno znamko „JELEN“. **Dobiva se povsod!**

Varstvena znamka.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 1.000.000.

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone. Daje predjume za vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurznim izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavalje.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Spiljetu.

Denarne vloge sprejema

v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vloženi denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promet s čeki in nakaznicami.